

ÉLJÜK az IGÉT!

ÉLETIGE: 2016 június hónap: (II.Tim. 1, 3.):

„Hálát adok Istennek, akinek őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel szolgálok, amikor imádságomban éjjel-nappal mindig megemlékezem rólad”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! – Az előző életigében egymás felkarolásáról és az ebből fakadó belső örömről és békéről elméltünk. Valóban, nincs is szebb az életben, mint az egymás szeretetteljes felkarolása. Kineveli bennünk a nagylelkű gondolkodásmódot, az egymásra figyelő áldozatos életet, s a lelki szabadság belső könnyedségét, szárnyalását és az Úr szeretetében megpihenő egyszerű, békés ujjongást. Nehéz szavakkal elmondani azt az örömet és békét, melyet a tiszta lelkiismeret nyújt. – Itt megtapasztalhatjuk, hogy Isten van, létezik, aki igazságos és a jókat megjutalmazza, a gonoszokat pedig megbünteti. Az első számú végrehajtó fórum, ez a hozzánk legközelebb álló belső fórum: A lelkiismeretünk. Megdicsér, ha helyes és jó döntéseket hozunk, de furdal, zaklat, megbüntet, ha belehajtunk a gonoszságba, jöllehet előzőleg óv annak megtételétől. A lelkiismeret Isten törvénye szívünkben, mely nem kevesebb, mint a Sínai hegyen mennydörgő isteni szózat – testre-szabása. Törvénykönyv a szív lapjaira írva. Szó szerint: *„Ti vagytok a mi ajánlólevelünk, a szívünkbe írva. Olvassa és megérti minden ember, mert meglátszik rajtatok, hogy Krisztus levele vagytok, amelyet mi írtunk, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével, nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira.”* (II.Kor. 3, 2-3). Krisztus tanítványa nem élhet romlott lelkiismerettel, mert akkor az egész ember romlottá válna. *„A test világa a szem. Ha szemed ép, egész tested világos. De ha a szemed rossz, egész testedre sötétség borul. Ha tehát a világosság, amely benned van, sötétség, mekkora lesz maga a sötétség?”* (Mt. 6,22-23). Még ha nem is sikerül teljesen és 100 %-osan megvalósítani a lelkiismeret irányítását követő életet, mégis ezt a feladatot kaptuk Urunktól. Tisztában vagyunk azzal is, hogy ez harccal jár együtt, de a romlottságnak semmiképpen sem engedhetünk. A belsőnk világa - a leginkább a miénk! A tiszta lelkiismeretért vívott harc - a bűnökkel szemben vívott harcot jelenti. Banálisán egyszerűen hangzik - a megvalósítása már nem ilyen egyszerű! Békességünk alapja tehát a tiszta lelkiismeret. Szent Pál is erre hivatkozik. De mögötte a szív teljes Isten felé való fordulása van. Ez nemcsak Pálnak jelentett harcot, de minden embernek harcot jelent, aki elindul a megigazulás útján. Isten megigazulttá tesz, megigazít, az Igazság ösvényére ráállít, s ad hozzá egy megbízható iránytűt: Ez a lelkiismeret. – Régi közmondás: „Si vis pacem, para bellum” == Ha békét akarsz, készülj fel a harcra! A belső élet nyugalma: Isten ajándéka ugyan; De azt meg kell őriznünk fegyveres örökkel és testőrökkel, vagyis a hit fegyverzetébe öltözött életvitelünkkel. Erre esküszünk fel (keresztelési fogadalomkor), amikor Krisztushoz kötjük életünket. Ez egy döntés az élet és a halál kérdésében. Örök élet, örök halál itt a tét. Kereszttségünkben az élet mellett, pontosabban: Az örök élet mellett döntöttünk. A szülők és keresztszülők itt a tanúk. De tanúskodik róla ég és föld is, mint József az ószövetségi nép színe előtt. Ő így élezte ki a kérdést népe előtt: *„Ma tanúul hívom ellenetek az eget és a földet: életet és halált, áldást és átkot tártam a szemetek elé. Így hát válaszd az életet”*... (II.Törv.30,19.) Ellene mondtunk – és mondunk ma és ezután is végig-hosszan - a sötétség szellemének, a torz intelligenciának, a mélység angyalának, a hazugság atyjának, a kezdettől fogva való gyilkosnak, a sátánnak, az ellenkezés, lázadás és aljasság elvetemült démonjának, e világ fejedelmének és kozmikus méretű nagyhatalmának. Ennek a titkosan rejtett Szörnyetegnek számára a megigazult lelkek (remélhetőleg mi), egy állandó kihívást, ingerenciát jelentünk, egy életre szóló támadási felületet. Nem mond le egyikünkről sem amíg csak egyet is lélegzünk. A tiszta lelkiismeret felbőszíti, és azon mesterkedik, hogy szépen vagy csúnyán, hízelegve, vagy kínoztatva, de belerángasson egy megromlott és beszennyezett lelkiismeret állapotába. – Nos, ezért kell a harcos felállás részünkről: Megőriznünk kincsünket, az egyetlent, amit örökre sajátunknak tudhatunk: Lelkiismeretünket.

Téma. - Így érlelődött meg a témánk is: **A rendezett, a tiszta, s a gondozott lelkiismeret.** Üdvösségről van szó, tehát nem lényegtelen dolgokon pocsékoljuk el az időnket. A „lenni, vagy nem lenni” – örök dilemma - most természetfeletti rendben csendül fel számunkra. Ószövetségi szóhasználattal élve: Elnyerni, vagy elveszíteni az (örök) élet ajándékát. Ez arról a túlsó partról szól, melyet szabad szemmel nem látunk, azaz ésszel fel nem érjük. De a hitből fakadó engedelmisségünk éjszakai hajóskapitánnyá vagy pilótákká tesznek minket. Ezek nem látják a tájat, csak a műszerfal kijelzéseit figyelik. Lelkiismeretünk - a műszerfal. Az jelez, tájékoztat, irányít és korrigál. Az iránytévésztes hánykolódással sőt pusztulással fenyeget. A bűn nem más, mint iránytévésztes. A „műszerfal” villog, csipog, a lelkiismeret furdal. A pilóta tudja: Rossz az irányzék, sürgősen ki kell javítani. Az előírt útvonal a törvény. Az ettől való eltérés: Törvényszegés. A bűn a belső élet katasztrófa-helyzete. A túlsó parton való szerencsés kikötés: Életünk céljának elérése. Ilyenkor a vezetőnek köszönet jár, aki ráadásul felveszi a fizetését. A mi Vezetőnk, Jézus, szerencsésen kikötött, s felvette a fizetését, amelyen mindjárt egy irdatlan nagy luxus-szállodát vásárolt. Ebbe kaptunk meghívást. Foglalt helyünk van. Az Úr szava csendül fel: *„Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek.”* (Jn.14,4.) Tehát természetfeletti célra rendelt életet élünk. Ennek elérése érdekünk is, feladatunk is. De a lelkiismeret szerepét nem lehet elvitatni, sem figyelmen kívül hagyni. Ezért most különös figyelmet szeretnék szentelni a lelkiismeret rendezettségére, gondozására. Ez a gondozás belső műhelymunka és egy kifinomult szakértelmet igényel. – Akkor most menjünk le a műhelybe és

nézzünk körül. Talán legfontosabb tennivalónk utánanézni annak, hogy a központi irányító toronnyal van-e, létezik-e egyáltalán kapcsolat? A kegyelmi élet főútőere: Közösség Istennel. De az ember nem tökéletes, ezért túl sokat ne tételezzünk fel az emberi oldalról. Amit mi produkálunk, az mind kiabál a hiányosságoktól. Jogosnak tűnik következő ellenőrző kérdés: Melyik az a terület, ahol az Úrral való bensőséges viszonyom veszélyeztetve van? Az imaélet és a szakrális élet állapota kíván itt felülvizsgálatot! Fontos rákérdezni szívünkre: Hogyan imádkozom, mennyit imádkozom, mennyi bizalmat, s állhatatosságot tudok elhelyezni az imádságaimban. Volt olyan időszakom, amikor az ima számomra egy szójáték-klub volt. Sokszor még jól-sikerültnek is nyugtáztam. De az Úr nem irodalmat, vagy teológiai ki –mit –tud -ot kér részemről, vagyis nem a hencegő lelket, hanem a benne bízó és benne elmerülő lelket. – Az imaéletem felülvizsgálata után nézzem végig kapcsolataimat az engem környékező emberekkel. Itt az a kérdés toladódik elő, hogy vajon mennyit érő volt a szeretetem az emberekkel való napi érintkezésemben? Mert jó tudnom: Annyit érek, mint amennyit a szeretetem. A szeretet hallatára itt nem káprázatos és feltűnő kedveskedésekre gondolok, - csupán és mindössze a környezetem türelmes elviselésére, elszenvédésére: S ez már szeretet - a javából! - Át kell tekintenem még érzelmi életemet is, s hangulatom világát.. Nem engedhetem meg, hogy hangulatom hegemoniája irányítson! - Hegemonia – ugye értjük? Amikor csak az érzélem uralkodik, s az értelmemnek, vagy akaratomnak már egy szava sincs. Vigyem az Úr elé buzgó imában felzaklatott, érzékeny, sértődött szívemet. Nem jó, ha túl érzékeny vagyok, de az sem jó, ha érzéketlenné válok. Kérjem az Urat: Állítsa be érzelmi világomat egy helyes közép-értékre. A szenvedés, mint ilyen, az érzelmi területen jelenik meg tesz próba elé. Figyeljem meg magamat: Meddig jutottam el a toleranciában, a nehézségek elviselésében? - Akaratom világát is át kell nézmem. Akaratom legyen Atyám és Uram akaratával szinkronban. Tehát azt tegyem, amit Isten elvár tőlem, s majd egyszer annak megtételét számon kéri. Ezért napirendi folytonosságban látnom / tudnom kell: Mi a teendőm, méghozzá Uram, Istenem szemében. Szinte az Úr - velünk kapcsolatos – gondolatait kell kifürkésznünk. Szent Pál nyomán tegyük meg mi is, hogy vele együtt elmondhassuk: „Mi azonban birtokában vagyunk Krisztus gondolatainak.” (I.Kor.2,16) Ekkor már nem fog magával sodorni a tévedések szele ide és oda, erre és arra, mert mindig azt tesszük majd, ami neki kedves. Akaratunk, indulatunk, érzelmünk és értelmünk hogy meg ne csaljon - mert nemcsak Isten szelleme lebeg körülöttünk - szükséges még az egyházi közösséggel való egyeztetés is. A kegyelem csatornáit e testvéri fórumon keresztül jutnak el Istentől- a szívünkig. Viszont az egyeztetés nem más, mint a hitelesítés műve. Erre azért van szükség, nehogy jóhiszemű tévedésbe sodorjon minket egy igaznak látszó, de mégis téves szubjektivizmus. Az **egyeztetés** kívánalma kiterjed nemcsak a belső életre, de még a hithirdetés művére is . Szent Pál is élt vele, amint erről be is számolt: „Kinyilatkoztatástól indítatva mentem Jeruzsálembe, s megbeszéltem velük, a tekintélyesekkel külön is, az evangéliumot, amelyet a pogányok között hirdetek, nehogy hiába fáradozzam, s addigi fáradozásom is hiábavaló legyen.” (Gal.2,2.) Ez az egyeztetés óvja meg lelkiismeretünket minden eltorzulástól. akár a lazaságtól, akár az aggályosságtól.

Akcio program. - Naponta tartsak lelkiismeretvizsgálatot! Tekintsem végig napomat és feleljek ezekre a kérdésekre: Gondolatban fussam végig napomat reggeltől-estig:Mintha egy kisfilmet néznék magamról. Ébredésemmel együtt járt-e, hogy Istenhez emeljem lelkemet, s fentről jövő segítséget kérjek a napomhoz? - Kikkel és hogyan találkoztam? A villámtalálkozás is lehet kegyelemhozó? A másik számára épp úgy, mint a magam számára. – Együttérző voltam-e az ő meghallgatásukban?. - Segítettem-e valakinek a nap folyamán könnyebbséget, segítséget adni bármiben? Feladatom, kötelességem teljesítésébe mennyire adtam bele önmagam? Tudásomat, szakértelmemet, figyelmemet, lelkemet? Napközben mennyire sikerült Isten jelenlétében megmaradnom? Volt-e vajon egy-két szavam az Úrhoz? Időmmel jól gazdálkodtam-e? Tunyaság, restség , léhaság üres foltjai nem hagytak-e maguk mögött percek, negyedórákat ? Miben láthatom meg mai napom keresztjét, melyet türelmesen kellett volna vinnem az Úr után? Vajon nem vétkeztem-e a tízparancs valamelyike ellen? Gyors ambulanciaként:Kértem-e bocsánatot napi bűneimért? –Viszont akkor most kérek, s szívemből, szeretetből bánom, fájjalom azokat Uram! - Hol mikor és miben vettem észre Istennek - hozzám intézett - szavát, jelzéseit, vagy tetteit, amit testvéreimnek, tanúságtételként elmondhatnék? Megőriztem-e a kegyelmi életet, növekedtem, vagy fogyatkoztam benne? –A nap folyamán dicsőítettem-e Istent legalább néhány percen át? Olvastam-e elmélyült lélekkel a Szentírást? Mit tehetnék azért, hogy holnap egy lépéssel közelebb kerüljek az Úrhoz? Most miért kellene hálát adnom a napi eseménytárból?

Tanúságtétel / Igei ima - Részt vettem egy család esti imáján. Apa, anya és a gyerekek alkották a családi esti ima-csoportot. Meghatóan szép volt. Kezdte a kicsi alig négyéves: Köszönöm Jézus, hogy anya ma nagyon jó ebédet főzött, de bocsí, hogy eltéptem a kabátomat. De azt köszönöm, hogy a tesómmal jót játszottunk, s én voltam a győztes. Ámen. A nagybacska 7 és fél éves így dadogta össze az ő kis imáját:Jó volt a napom, köszönöm Istenem. Tényleg, húgi jól mondta:Anya jó ebédet főzött. Azt viszont nem mondta, hogy apa is eljött közénk játszani, s engedte, hogy a húgi nyerjen. De most álmos vagyok:Jó éjszakát, Jézus. Ámen. Anya imája kb így hangzott: Jézusom, megköszönöm a mai napot. Eléggé elfáradtam. Sokat kellett várakoznom a postán, s a boltban is oly sokan voltak, de örülök, hogy ízlett az ebéd. Áldalak a férjemért, hogy annyira szereti a gyermekeit és engem is. Ámen. A nagyobb fiúk csak annyit mondott::Segíts, Istenem, hogy holnap ne legyen dolgozatírás, és bocs', hogy elkéstem az ebédre. Ámen. Az apa olvasott a Szentírásból egy részt az elrejtett kincsről, s ahhoz fűzött kommentárt: Tudjátok, mi az a kincs, ami el van rejtve. Nos, elárulom: Ti vagytok azok. De ha ez így van - már pedig így van, akkor becsüljétek meg magatokat. Ámen. - * Ilyen családot, vagy közösséget kívánok kedves Mindnyájatoknak:szeretettel: Károly, Karcsi atya, testvér. *